

Видюк

Володимир Кошелюк

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ 1

Кістяк щирив обламані пеньки, тягнувся безносою пикою до моєї руки, відчуваючи свіжину. Від його ревища зводило щелепи, закладало вуха. Поряд хрипів і пускав піну Саня. Він трусився і смикався, бився об стінку лазу — аж сипалася земля. Треба швидше розібратися — хлопець довго не витримає. Оце так польовий вихід видався, хай йому... А я ж казав, просив того конченого професора!

Саня гикнув. Я присвітив ліхтарем. Ще трохи і все, кінець. Якщо нічого не зробити. Піт заливає очі, тече за комір, скрапує з носа. Хоч тут, у глибині, холодно й вогко, аж пальці зводять.

Треба швидше починати.

Тут колись добряче попрацювали. Прибили когось, заклали і лишили вартовим. Широка ляда геть струхлявіла, залізні смуги перетворились на рудий порошок. А він лишався тут століттями, знищуючи випадкових і не дуже гостей. Відгріб землю, поправив «налобник». У невеликій плямі світла — товстий шкворень, такий собі цвях без шляпки, на якому теліпається висхла кисть. Спочатку «відв'язати» Саню. А далі буде видно.

Дістав ніж. Зараз зробимо «обманку». Надрізав Сані рукав, черкнув по шкірі. Притулив лезо. Тепер підсвіtimo... крові вистачає. Лезом торкнувся черепа, мазнув відвідний знак. Кістяк смикнувся, ревонув іще раз і затих. Я помалу відсунувся від ляди і притулився лобом до холодної земляної долівки. Трусило добряче, по щоці текло щось тепле й липке. Тернув рукою, підніс до світла — червоне. Схоже, із вуха тече. Мій аспірант лежить темною купою. Трохи оклигавши, підповзаю ближче. Мацаю шию. Пульс наче є. Тепер нагору: помалу, ривок за ривком тягну його геть із цієї нори.

Руки німіють, спина пече. У коліна наче хтось цвяхи забив. Повзу рачки хвилин п'ятнадцять. Саня ніяк не реагує. Тіло як мішок. Тягну його за ногу, відштовхуючись ліктем і коліном.

Миршаве світло ліхтарика вихоплює ослизлі стіни, сліди від колод, що ними колись укріплювали хідник... Скільки ще? У такій тіснєві не озирнутися. Просто рачкую. І сподіваюсь, що малий іще живий.

Світло шмагнуло по очах. Щось схопило мене за ноги і потужним ривком викинуло із хідника. Біля розкопу товчється ціла юрба. На поверхні я одразу гепнувся в калюжу рідкого болота.

— Якого тебе туди понесло?

Я перевернувся набік і ледь розліпив повіки. Дебелий рятувальник тримає мій черевик, переминаючись у калюжі. Я опутився на коліна, шукаючи Саню, але його вже підхопили лікарі, огорнули блискучою термоковдрою, тягнуть до «швидкої». Ось тоді мене й вивернуло — до самого дна. У роті присмак жовчі, живіт тягне і крутить. На очі наворачтаються сльози. Оце так накрило! Дивом із того льоху вибрався.

— Глухий, чи що? За яким бісом ти туди поліз, недоумок?

— Пішов ти! Розкричався...

Рятувальник аж рота розчахнув. Я звівся на тремтячих ногах і в одному черевіку зашльопав до «швидкої». Саню професійно пакували: у вені вже стирчав катетер-«метелик», лікар тримав крапельницю. Бригада сиділа в машині. Я схопився за двері, пригальмував, зазирнув у середину:

— Як він?

— Живий. Але досі непритомний. У лікарні побачимо... Так, відійдіть, ми вже рушаємо...

Двері хряснули, авто завищало сиреною і, розкидаючи кім'яхи бруду, потяглося до шосе.

Я тупо дивився вслід. Навколо метушилось багато людей, місили багнюку, гнули матюччя. Будівельний майданчик, паралізований розкопками, ожив, загуркотів, вихаркуючи хмари ядучого вихлопу.

— Ти що — остаточно здурів?! Хочеш мене добити?

Голова розривалася на шматки, добряче підвертало, тож я навіть не озирнувся на вереск Керекса. Судячи з лютого сопіння, його бриласта фізіономія вже багрова, ніздрі роздуті, брови сторчма.

Керекс — це керівник експедиції Віталій Федорович. Доктор історичних наук, інтелігент, філателіст. І при цьому матюкається, як п'яний прапорщик. Такого потоку я вже давненько не чув.

Спинився він лише для того, щоби хапнути повітря.

— Федорович, — сказав я, — малий в одключці. І хто зна, чи оклигає. Я його раком витяг звідти, а тепер стою тут в одній берці та обриганих штанях. Думаєте, мене гребуть оці ваші вільні вправи?

Керекс аж захлинувся. Мовчки віддихувався, наливаючись, наче помідор.

— Та ти... Та мене... мене ж директор порве, як мавпа газету, за такий прокол! Ти хоч знаєш, скільки цю експедицію готували?

— Не треба розповідати, я не з телебачення. Скажіть краще, навіщо малого послали в той лаз? Просив же — дочекайтеся.

— Ці твої закидони в мене вже отут!

Керекс рубонув долонею по шиї, наче намагаючись відтяти голову. Зараз він нагадував розкошланого гнома. А тим часом пальці моєї босої ноги геть застрягли. Й адреналін потроху відпускав, починало підтрушувати. Та й березнева погода бадьорила. Якщо ще трохи постою, підхоплю запалення, це вже доконче.

— Короче, Федорович, я пішов. Треба перевдягнутися. Завтра побалакаємо. Е-е... може, віддаси черевик?

Рятувальник так і тинявся віддалік, гадаючи, куди приткнути бруднющу берцу. Почувши моє хрипіння, смикнувся назустріч і тицьнув мені в руки щось схоже на шматок багнюки. Я кивнув, розвернувся і почалапав по калюжах. Керекс іще щось булькотів, але я вже не слухав. Натягнув обуванку й рушив до вагончика, де залишив рюкзак.

Хвиля п'яного тепла й потужного чоловічого духу валила з ніг. На тапчані серед купи експедиційних пожитків сидів Захарович, наш завгосп, притискаючи до черева мій затяганий рюкзак. Виглядав він, наче водій маршрутки з Борщаги, і мав такі самі ухватки. Але ми з ним були на «ти» і без церемоній.

— Що там, Олеже? Витягли?

Я прилаштувався поряд і ледь стримався — знову накопила нудота.

— Захарович, щось попити в нас є?

— Щас, щас... Та що це я? Ти ж геть задуб!..

Захарович підхопився, кинув рюкзак на тапчан і поткнувся до якогось баула, на ходу перечепившись через бухту линви і ледь не зарившись серед пожитків. Стиха лаючись, знайшов термос, відкрутив кришку, налив, простягнув. Я трохи відсorbнув. Горлянку охопив вогонь, потік далі, розлився по животі. Сьorbнув іще раз, і ще. Стало цілком добре.

— Ти коньяк у термосі тримаєш?

— А що у ньому, окріп возити?

— Та ні, все норм.

— Бачиш — порозовів трохи. А то зайшов, як із могили. Що там з аспірантом?

— Дістав із лазу. До «швидкої» вкинули, непритомний. Далі будуть дивитися.

Захарович підсунувся ближче, глянув на двері і нахилився впритул, обдаючи коньячними випарами:

— Що ж там було?

— Та... Може, газ якийсь накопичився. Саня наковтався і вирубився.

— Тю, а навіщо поліз? А ти де був?

— За протигазами їздив. Казав же Керексові, щоб туди ніхто не ліз.

— А де ж ті протигази?

— Десь там і кинув. Захарович, виклич таксі, бо телефона немає, голова розколюється, треба додому, поки просто тут не впав.

Поки Захарович організовував машину, я відкинувся на тапчані і вперся потилицею у шорстку стіну. Протигази, аякже... Насправді гаяв я за особливим ножем, аби хоч трохи приспати вартового, якого помітив, щойно почали бити шурф до виявленого нами льоху шістнадцятого століття. Малий не послухав, а Федорович, тварюка, не зупинив.

— Олеже! Заснув, чи що?

— Ні, так тільки, очі прикрив...

— За двадцять хвилин буде машина, сіра «Авео». Мій знайомий, підкине без питань.

— Добре. Дякую, Захарович.

— Та що там. Поправляйся.

Водій аж очі витріщив, коли до авто увіпхнувся схожий на бомжа тип під метр дев'яносто і за центнер вагою.

— Нічосі! Захарович не казав, що тут болотна людина... Чекай, хлопче, я застелю.

Таксист витяг звідкись рулон плівки і в три прийоми огорнув сидіння. Досвідчений, схоже, і не таких клієнтів возив. Мотор завівся, авто сіпнулося в болоті, дядько наддав газу — й «Авео» посунув до шосе тією ж колією, що і «швидка».

Ми повзли в мерехтливому потоці, водій часом матюкався крізь зуби, шавкотіло радіо. У скло торохтіла ріденька мрячка. Я ковзав на тій плівці і періодично вимикався. Міцно притискаю до себе полинялий рюкзак, мого вірного товариша ще зі Сходу. Добре, що не довелося добиратися на метро. Один цікавий поліціянт — і довелось би пояснювати купу речей. Наприклад, що то за пакетики з перетертими травами. Або чи є дозвіл на замашний ніж із усіма ознаками «холодняку».

— Захарович казав, ти археолог.

Я аж сіпнувся.

— Є трохи.

— І що ви там шукали?

— Будівельники рили котлован, натрапили на залишки будинку та льоху. Шістнадцяте століття.

— Це ж скільки йому год?

— Десь п'ятсот.

— Нічосі! Так найшли якесь золотішко чи монети?

От же сволота. Тебе би туди. До «золотішка» й вартового.

— Та ні. Суцільний бруд. І кістки.

— Ясна-панятна. День не удался.

— Десь так.

У водія запищав телефон, і я знову заплющив очі. Скільки часу в мене є, поки хтось знову туди поткнеться? Кістяк розбудили. Наступні жертви майже гарантовані. Але й хідник не загорнуть — угати багато грошей. І розкопки офіційно розпочаті. От херня.

Тепло і стукіт дрібних крапель заколисували. Голос водія — ніби крізь вату:

— Ей, братан, спиш? Ми на місці.

— Скільки з мене?

— Захарович розрахувався, не парся.

— Дякую.

— Бувай!

Видряпався з авто. Ось і житло. Ну як житло — місце для сну. Сіра дев'ятиповерхівка в оточенні таких самих коробок. Облуплений ганок, білі пластикові двері з оглядовим віконцем. Зламаний доводчик гепнув, аж тітка Валя підскочила. Звелася за бюрком, натягла окуляри, уважно роздивляючись, що там за блудяга пхається.

— Добрий день, тьоть Валь!

- Це ти, Олеже? Господи, що трапилося?
- Довелося під землею лазить.
- А де ж Сашко?
- Травмувався на розкопках. У лікарні.
- Божечки! Хоть не дуже покалічився? Руки-ноги цілі?
- Цілі, цілі. Тьоть Валь, я піду — голова розколюється.
- Добре, добре. Може, треба щось?
- Ні, все нормально.

Прямую до ліфта. Від розпитів знову накопило. Ліфт деренчить, похитується, долаючи поверх за поверхом. Притулився до стінки. Підлога колихається. Швидше б! Врешті сьомий — добряче смикнуло, заскрипіло, і двері розсунулися...

Я стою серед кімнати, не скидаючи рюкзака, і сліпо вдивляюся у вікно. Саня мешкав у сусідній кімнаті. Перший рік в аспірантурі — і така фігня. Він навіть не встигнув зрозуміти, що сталося. Просто вимкнувся...

Треба швидше до води.

Вода — найперший детокс. Тугі струмені не лише змивають багнюку. Вони притлумлюють сморід вартового, його лють і розпач.

Я бачу їх. Відчуваю. Чую закляті скарби та їхніх вартових. І цьому немає ради.

Після води трохи легше. Керекс, скотина, точно доповість директорів. А той, кегебістська шкура, не упустить слушного моменту. В'ївся, як іржа, ще з останнього засідання наукової ради. Я тоді щойно зі Сходу повернувся. А тут бита платівка — «братский народ», «война, которая никому не нужна»... Ну, в мене і впала клямка, тож найм'якші слова, що почуло шановне засідання — «московські попихачі» та «кінчені полупокери». Товариш Полочко такого не прощає. До сьогодні вдавалося якось петляти, але тепер, мабуть, по всьому. Та це таке. Аби з малим було все добре. Я

залишив бригаді «швидкої» свій номер. Коли щось проясниться — наберуть.

Знову дивлюся у вікно. Є таке повір'я — коли після страшного сну довго дивитися крізь шибку, усе забудеться. Але це не для мене. Двадцять п'ять років персонального пекла. І пам'ятаю геть усе.

У кімнаті три на чотири затишно. Під вікном старий стіл. Офісний стілець на роliках із витертою спинкою. По всіх кутках купи снаряди. Щось лишилось після служби, щось від експедицій. Тільки камуфляж, берці та розгрузка на почесному місці — в облупленій шафі.

Як добре лягти і витягнути ноги. Полежу хвилин п'ять...

Кинувся, наче хтось штурхнув у бік. У кімнаті темно, стелею гуляють відблиски нічного міста. Схопив телефон — купа пропущених. Добре, що вимкнув звук. Так, Керекс — пішов лісом. Захарович — мабуть, дізнатися, як справи. Ще пару від моїх, із відділу. Два невідомі номери. Набрав.

Гудки. Витираю долоню. Губи зашерхли — не можу розімкнути. У горлянку наче хто паперу напхав.

— Слухаю.

— Алло, ви до мене телефонували.

— Так. Ви родич Олександра Мілька?

— Можна й так сказати. Що... як він там?

— Досі не прийшов до тям. Робимо все можливе. Але... Самі розумієте.

— Де він? Можна приїхати?

— Давайте вже завтра. Зараз все одно нічим не зарадите.

— Де його знайти?

— Дванадцята клінічна лікарня, другий поверх, палата п'ятдесят два.

— Дякую, буду.

— На все добре.

Голова мокра. По спині тече піт. Заплющив очі, посидів на ліжку хвилину. Треба братися за вартового. Він не відпустив малого. Значить, доведеться відривати.

Розділ 2

Вітер свистів, завивав, гримотів відірваним листом алюмінієвого профілю. Огорожа тяглася темною стіною. На обличчі — дрібні краплі. Якщо глибоко вдихнути, здається, що дихаєш водою. Тіло вкрите сиротами, зуби цокотять. Наче і вдягнувся тепло, але сирість забирається всюди.

Від траси чутно глухий буркіт двигунів. Рідкі сполохи фар вихоплюють темне місиво. Десь тут відірваний лист... Обережно відхилив, проліз.

Негайно почулося шемрання, щось гарикнуло. Блиснули зелені світляки.

— Аська, ти чого? На осьо...

Пелехата Аська розміром з невелике теля тикнулася носом в коліно. Я розгорнув багату собачу вечерю з різних смаколиків і розклав на землі. Підбігла ще пара Аськиних друзяк. Добре, що заздалегідь підгодував. Бо розтягли би на шмаття.

Роззирнувся. У будці охоронця миготить світло — працює телевизор. Вагончик можна розпізнати тільки по обрисах.

Сплять. Шлях вільний. Тепер — до лазу.

Під ногами чвиркає грязюка. Ввімкнув ліхтарик. Ось і нора. Тепер — снаряга. Спочатку розгрузка — гарно поміститься все причандалля. Наколінники ще із фронту. Натягую першими. Ніж з особливої сталі — у піхви на руці. Перетертий полин із чередою у фольговому згортку. Кресало для живого вогню. І свиняча кров у пластиковій пляшці. Розпихав — можна лізти.

Мене вивертає від самого вигляду цієї смердючої нори. Але інакше ніяк. Саня розбудив вартового. Кожен хто наблизиться до

лазу — потенційний мрець. Таке не можна лишати. Заспокоїти тварюку назавжди не вийде. Знати б хоч, що за люд тут жив. Але це тижні, місяці камеральної роботи. За цей час вартовий покладе купу людей. Лохів, які навіть не відчують погибелі. У новинах розповідатимуть про обвал, витік газу чи ще щось подібне. Просто будуть трупи. Без ознак насильницької смерті.

Не хочу знати, що там за лядою. Явно не просто глечик із червінцями. Такі вартові відступаються тільки через жертву, через специфічний ключ — кров хазяїна. І поки він її не почує — вбиватиме.

Але можна спробувати один фокус. Кістяк дуже старий, його «заряд» ослабнув. Якщо з розумом провести обряд, він насититься свіженькою кривцею, байдуже чиєю, і притихне. Років так на п'ятдесят. А може, й більше. Буде, як удав, перетравлювати поживу. А я тим часом поряд залишу знак, що відводить очі. Хто сюди полізе, нашттовхнеться на земляну стінку, та й по всьому. Такий план.

Лаз смердить. Мерзенний дух — суміш лайна з болотом. Перший раз запахів я не відчував, а тепер пожалкував за респіратором. Ревіще. Наче просто над головою працює потужний перфоратор. Швидко відчув людський дух — аж вуха заклало. Щось тепле потекло з носа. Тварюка!..

Зупинився десь за три метри від кістяка. У хіднику затісно. Добре, що все заздалегідь наготував. Дістав чадилку — скручену фольгу з полином і чередою. Там ще й трухлявий вербовий корчик. Тепер — «живий вогонь». Чешу кресалом по обуху ножа — сніп іскр бризкає в усі боки. А кістяк не вгамовується. Таке витворяє, що в голові дзвін і зуби ломить.

Трава зачаділа. Пішов дух. Кістяк завищав. Але дзвін у голові вщух. Бачиш, падло, не подобається...

Тепер знаки. На стінах креслю чёрти{1}. Так, як вчила баба Марина. Для упокоєння. Тварюка не затикається. Добре, хоч не так голосно. Ще цей ліхтарик клятий, видно паршиво.

По спині тече, з носа крапає. Все готово, лишилася печатка.

Тепер фляжка із кров'ю. Нагрілась гарненько коло тіла. Зливаю трохи на ніж. Кістяк смикнувся, аж кістки заторохтіли. Чуєш кривцю? Нічого, потерпи. Із ножа тече. Проводжу кінчиком по чёртах. Кістяк знову смикнувся, завив, заквилив. Добре, відчув. Чёрти налились, наче добрячі черв'яки. Тварюка знову смикнулася. Я відповз трохи далі і хлопнув залишками крові кістяку в морду. Той іще раз рикнув і принишк. Взяло. Взяло, зараза!

Чёрти ліниво вісвічували, як розжарене вугілля. Вартового не чути. У вухах дзвенить тиша. Дихаю важко, ніби крізь товсту тканину. Залишається зробити ще одну штуку, і можна відповзати. Дістав капшучок-відвідок. Виририв ножем ямку, сантиметрів десять завглибшки. Закопав, притрамбував. Поки вистачить. А там... Ну, там буде видно.

Рачкую до виходу. Тіло труситься, ноги підгинаються. Якби ширший прохід — упав би на бік. Раптом нога провалюється в пустоту. Вихід. Можна хоч трохи випростатися.

— Ось тобі! Гей, ану стій на місці!

Та мати ж твою! Навпроти стирчить опецькуватий охоронець, виставивши кийок, наче шпагу.

— Віктор Михалич, чи не впізнали?

— Не дури мене тут! Зараз ментів викличу — їм розкажеш.

— Чи не пам'ятаєте? Ми ж разом знахідку приливали тиждень тому.

— Археолог, чи що?

— Ну.

— То нащо ти туди поліз?

— Річ одну загубив, як хлопця витягував.

— Чому ж удень не прийшов?

— Щоб менше хто бачив.

— Коштовне щось найшов? Вирішив на аукціончику загнати?

— Вас не проведеш.

Охоронець заховав палицю, підтягнув штани.

— Шо будеш дєлать?

— Давайте так — двісті гривень — і розійдемося друзями.

— Та щас! Із-за двохсотки ти б туди не поліз. Я краще ментів викличу і премію отримаю.

— Ну добре. П'ятсот, на більше там і нема. Ще ж і мені щось має лишитися.

Охоронець поправив шапку, витер носа.

— Давай. Тіки зараз.

Я відкрив рюкзак, дістав останню п'ятисотку. Окрім неї у гаманці — пара сотенних. А до авансу ще тиждень. Охоронець схопив банкноту, пом'яв, посвітив ліхтариком.

— Ладно, хай буде...

— Тільки ви ж нікому.

— Та добре, добре.

Я підхопив рюкзак і захлюпав до огорожі.

Здасть, паскуда. Стовідсотково. Але хоч без поліції обійшлося. Головне — вартового заспокоїв. Усе інше — потім.

А тепер через того шакала доведеться марширувати до метро пішки. Ще й чекати, поки відкриється. Добре хоч чистий одяг прихопив. Десять тут і перевдягнуся. Бо ще хтось на вході причепиться.

Приїхав додому, перекимарив години зо дві. В інститут дістався іще до десятої — зі сверблячими, ніби запорошеними очима і червоною смугою на обличчі. У кабінеті вже всі на місцях. Пахне кавою і старими паперами. Колеги ховають очі в папірцях, тупляться в монітори. Навіть голів не повертають. Коротке «привіт»

чи «добрий день», та й по всьому. Ну ясна річ — уже пішли чутки.

Кинув рюкзак біля свого столу, ввімкнув ноут. Планктон уникає небезпечних зв'язків. Та пішли би вони всі. До роботи!

Відкрив фото скіфського поховання з останньої експедиції. Мої рідні кочівники. Моя тема, моя пристрасть. І прокляття. Бо з того все й почалося.

Гарна була експедиція. Степ, пахощі полину і чебрецю, вогнище з кулішем.

— Кипчак! До директора! Ви чому на дзвінки не відповідаєте?

У дверях — дебела жіночка. Ну, почалося. Секретарка самого. Це ж треба — на цілий поверх сама спустилася. Підвівся з місця, закрив ноут. Напрацювався. Колеги ще енергійніше зашурхотіли.

Секретарка крокувала попереду, ніби караульний гвардієць до мавзолею. Ця Анна Миколаївна з її зовнішністю розпорядниці загсу років так вісімдесятих — утілення духу цього місця. Велика приймальня із килимовою доріжкою, масивні подвійні двері до кабінету директора. Совковий шик, чистісінький зразок.

У приймальні Анна Миколаївна всілась за стіл. Глипнула на мене:

— Чого стоїте? Павло Сергійович чекає.

Штовхаю двері. Неосяжний кабінет у стилі «генсек». Дерево, скло, якісь важезні томи по шкафах, стіл, наче корабель. За столом, у шкіряному фотелі, сам пан Полочко. Чи, може, товариш. Вибиває дріб пальцями на полірованій стільниці.

Умощуюся на стільці віддалік. Полочко гучно сопе.

— Як це все розуміти?

— Ви про що?

— Про хаос, що ви влаштовували на розкопках. От, дивіться, — кримінальну справу відкрили по факту пригоди.

— Я, взагалі-то, Саню власноруч звідти витяг.

— А чому казали, що в розкоп без вас лізти не можна?

— У мене спелеологічна підготовка. За снарягою їздив. У хіднику міг трапитися обвал.

— Який іще обвал? Там лаз у глині, наче у бетоні. Що насправді сталося з аспірантом?

— А мені звідки знати? Я його виявив уже в такому стані.

— Віталій Федорович повідомив, що ви полізли туди, не зважаючи на його заборону і не чекаючи прибуття рятувальників. А якби ще й ви там загнулися?

— Що значить це «ще»?

— Пів години тому зателефонували з лікарні. Олександр під ранок помер.

Стало чутно, як стрибками рухаються стрілки настінного годинника.

У мене затерпли губи.

— Ви маєте зрозуміти — хтось повинен відповісти за все, що трапилося. Віталій Федорович переконаний — це ваш прорахунок. Прокоп зроблений не за схемою. Потім ви зникаєте на цілих пів дня. Далі ваш аспірант лізе у прокоп. Ви його витягуєте непритомним, не дочекавшись рятувальників чи медиків. Результат — смерть. Це жахлива подія.

Полочко перекладав з місця на місце записник, іще якесь письмове причандалля. Лисина академіка червоніла, він совався у кріслі. Я дивився просто перед собою.

Саня помер.

— Ви порушили цілу низку посадових інструкцій. Поліція розпочала розслідування. Пишіть «за власним бажанням», інакше доведеться піти за статтею. І чекайте виклику до слідчого.

— То я пішов?

— Просто зараз зайдіть у відділ кадрів.

Треба швидше валити звідси — інакше клямка впаде.

— І якнайшвидше звільніть кімнату в гуртожитку...

Двері м'яко клацнули. Секретарка навіть очей не підняла від монітора. Я вийшов із передпокою. Поки ішов килимовою доріжкою, мене трохи хилитало. На ходу дістав телефон, увімкнув. Купа пропущених з лікарні.

Я не став сперечатися зі старим грибом. Це ні до чого не призведе. Можна було би вчинити хайп, помахати корочками УБД. Впливових покровителів у мене немає. Та я їх ніколи і не шукав. Звісно, шкода йти. Але Саня мертвий, колесо обертається... Час кочувати далі.

• • •

Далі — у повній книжці «Видюк».
nashaknyga.com.ua